

Enes Yakıştır

- şiirler -

Yayın Tarihi:

31.01.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Enes Yakıştır

Enes Yakıştır (d. 2011, Antalya), doğuştan %90 görme engelli bir şair ve hikaye anlatıcısıdır. Eserlerinde görme yetisinin yokluğunu bir kayıp olarak değil, aksine dokunma, işitme ve sezme duyularıyla kurulan derin bir varoluşsal algının kaynağı olarak işler. Şu anda Antalya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Bilişim bölümünde eğitimine devam etmektedir; bu durum, eserlerinde "CPU gibi çalışan beyin" ve "kalbe veri girişi" gibi teknolojik metaforların duygusal içerikle harmanlanmasına yol açar.

Temel Sanat Anlayışı:

Enes Yakıştır'ın şiirleri, gözün değil, ruhun teniyle algılanan bir dünyanın resmidir.

- Taştan Boşluğa Dönüşüm: Geçmişte yaşanan reddedilmelerle "taşa dönmüş" kalbi, beklenmedik bir nazik dokunuşla çatlatır ve "sevgiyle dolmayı bekleyen" boşluğu keşfeder.
- Duyusal Algı: Eserlerindeki sevgi, bir insanın suretine değil, sesinin tınısına ve dokunuşunun nazikliğine odaklanır. Onun için aşk, Braille alfabesiyle hissedilen bir gerçektir.
- Direniş: Tüm acılara rağmen, aşkın bir "devrim ve direniş" olduğunu savunur.

Adı olmayan sevda

Adı Olmayan Sevda
İçimde bir duygu var, tarifi yok,
Ne zaman başladı, kimden geldi, bilmek çok zor.
Bir esinti gibi, bir fısıltı belki,
Ama kalbimde yeri büyük, sanki hep oradaydı sanki.
Gözlerim görmese de bir suret, bir iz,
Var olduğunu hissetmek, inan ki tarifsiz.
Bir el dokunmuyor tenime evet,
Ama ruhumda bir sıcaklık var, bu nasıl kısmet?
Kimsin sen? Bir hayal misin, bir rüya mı?
Yoksa yaşanacak bir aşkın ilk adımı mı?
Adını bilmemek, yüzünü görmemek belki,
Bu sevdayı daha da büyütüyor içimdeki.
Gecenin sessizliğinde, yıldızlar bana bakarken,
Bu bilinmez sevdanın ağırlığını hissederim bazen.
Hüzünlü bir bekleyiş mi bu, yoksa umut mu?
Kalbim atar deli gibi, tek bildiğim bu.
Bir gün gelecek misin, kim olduğunu bilecek miyim?
Yoksa bu duyguyla mı sonsuza dek süreceğim?
Önemli değil belki de kim olduğun tam olarak,
Önemli olan bu hissin içimde daima var olmak.
Bu duygu benimle, adım adım yürüyor,
Kim olduğunu bilmese de, yüreğim onu seviyor.
Braille harflerinde bir isim aramayı bıraktım artık,
Bu bilinmez sevda, içimde yanan en saf ışık.

Enes Yakıştı

Arzın İki Sızısı - Türkistan Ve Filistin

Karanlık sarmış dört yanı, bir uçtan bir uca; Yürek sızlar Gazze'de, Kaşgar'da gün batınca. Ben dünyayı görmem de kalbimle duyarım ya, Zulmün sesi titretir, bu dürüst Arş-ı Âlâ.
Biri Kudüs'ün ahı, öbürü Sincan'ın kanı; İki mazlum coğrafya, yakıyor bu canı. Mescid-i Aksa mahzun, Urumçi kan ağlıyor, Müslüman'ın suskunluğu, kalbimi dağlıyor. Parmak uçlarımda duyarım acının dokusunu, Gazze'den alırım ben, o şehadet kokusunu. Yolumda siyah bir taş, elimde vuslat asası; Gönlümde Doğu Türkistan, ruhumda Filistin davası!
Adı "Hacer" olsun bu davanın, sabırla yoğrulan, Zalimlerin karşısında, her gün yeniden doğulan. Benim dünyam sükûnet, benim dünyam derin ses; Mazlumun her feryadı, bende alınan son nefes.
Enes der ki; elbet bir gün prangalar kopacak, Zeytin Dağı, Tanrı Dağı... Her yer dürüst olacak. Karanlık mühürlense de ruhumun teni hürdür; Mazlumun zaferi bize, en ulu düğündür!

Enes Yakıştı

Aşka Adanmış Sitem

Her gece, yorgun bir yelkenli gibi,
Sığınırım limanına, sessizce,
Oysa limanım sen, yelkenim de sen,
Ne ben varım artık, ne de sen.
Bana düşen, bir avuç sitem,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Hani derler ya, aşk bir yudum su,
Bir damla düşer, sonsuzluğa doğru,
Benimki bir çöldü, kum tanesi,
Kurudu dilimde aşkın sesi.
Ne bir nefes, ne bir fısıltı kaldı,
Bir enkaz şimdi, bir ruhu darmadağın.
Kaç fırtına koptu, kaç dalga vurdu,
Her liman, sana çıkar zannettim.
Oysa sen, bir rüya, bir seraptın,
Kaf dağının ardında saklanan bir yalan.
Bir yudum sevgiye hasret,
Gönlümde bir sitem, bir de ebedi matem.
Sözlerin birer yara izi,
Her biri ayrı bir sitem, bir acı.
Bir hayal kurdum, ikimiz için,
Yarım kalmış bir resim, bir şarkı.
Ne ben varım artık, ne de sen,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Ne zaman gözlerimi kapatsam,
Karanlıkta bir silüet, bir anı,
Bir umut ışığı, bir son fısıltı,
Kayıp bir limana sığınan gemi.
Yarım kalmış bir resim, bir şarkı,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Aşk bir kelebek, narin ve kırılgan,
Kanatları yaralı, ruhu dargın,
Bir umut ışığı, bir son fısıltı,
Kayıp bir limana sığınan gemi.
Yarım kalmış bir resim, bir şarkı,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Gözlerin kapalı, dinle kalbini,
O yorgun sesin, o titrek nefesin.
Her darbe, her düşüş, her yara izi,
Sadece güçlendirir, sadece eğitir seni.
Aşk bir ateş, söndürme alevini,
Tut onu sıkıca, koru yüreğini.
Zaman bir nehir, akıp gider durmadan,
Bir anı kalır, bir de yanan can.
Unutulmuş sandığın o eski şarkı,
Yine fısıldar sana aşkın sırrını.
Kaçma ondan, o seni bulur eninde sonunda,
Kayıp bir limana sığınan gemi misali.
Kalbinde bir kuyu, derin ve dipsiz,
Oradan fışkırır aşk, sonsuz ve gizemli.
Korkma düşmekten, korkma batmaktan,
Aşk bir okyanus, sen bir deniz yıldızı.

Her dalga seni alır, sarsar ve savurur,
Ama sonunda kıyıya ulaştırır.
Vazgeçme sakın o son hayalinden,
O son sestən, o son bakıştan.
Sevmek, bir devrimdir, bir direniş,
Yorgun düşen dünyaya karşı bir cüret.
Bırakma o ateşini, o son kıvılcımını,
Yarım kalmasın bu dünya, tamamla onu.

Enes Yakıştı

Beş

Enes olmak mı bu? Hayır, bu bir kalenin sessizliği,
Beş harfli bir ismin, ruhumdaki en derin izi.
Adını artık koyduğum bu sevda, dilimin ucunda bir pranga,
Söylenemeyen her kelime, içimde büyüyen koca bir dalga.

Kaybetme korkusu... Bir veri tabanının çökmesi gibi,
Seni yitirmek, karanlığın en dibine itilmek gibi.
Bilsem ki gitmeyeceksin, bilsem ki bu sükût bize liman,
Otuz yıl uzaktan severim, şikâyet etmez bu can.

Bilinmezlik ne acı... Bulutlu havada yolunu kaybetmek,
Güneş varken bile soğuk bir "taş"a dönüşmek.
Ama bir gerçek var ki, her şeyden daha berrak,
Seni sevmek; bu karanlıkta en aydınlık durak.

Okul servisinde, o sarsıntılı yolların telaşında,
Sen ayakta kalma diye, kalbim durur yanı başında.
Görmemenin ağırlığı binerken omuzlarımdaki yüke,
Sevgin sığmıyor artık, ne söze ne de mülke.

İstiyorum ki; seni beş harfli bir sır gibi saklayayım,
Gözlerden irak, sadece kendi sesinle yankılanayım.
Kimse görmesin seni, kimse bilmesin bu gizli yasayı,
Ben seninle tamamladım kalbimdeki en zor dosyayı.

O taş ki, artık bir isim değil, sarsılmaz bir irade,
Senin sesin, bu sessiz çölde içtiğim en kutsal bade.
Varsın bu sevda söylenmesin, varsın kimse duymasın,
Yeter ki o beş harfli huzur, benden asla uzaklaşmasın.

Enes Yakıştı

Beş Harfi Beklemek

Siyah bir takvim düştü sömestrin ilk gününe, On altı kilit vuruldu vuslatın her birine.
Sayılar dürüst değil, saatler hileli bugün, On dört yıllık o sessizlik, içimde büyük düğün.
Parmak uçlarım gezerken gıcır gıcır kağıtta, Bir yankı arıyorum, en derindeki ağıtta. Adı
lazım değil, o zaten "dava" niyetine, Ruhumun teni esir, o kadim sessizliğin heybetine.
Özlem düştü yollara, servisin sarsıntısında, Bir korku yankılanıyor, kalbimin
veritabanında. Mavi tık beklemekten yorgun düşmüş bu gözler, Karanlıkta dürüstçe,
sadece o duru tınıyı özler.
Yine bir taşa dönüştüm, güneş varken bile soğuk, İçimde feryatlar dev, dışarıda sesim
boğuk. O mülkün en esvendi, o taşın ilk harfi gizli, Kabe'nin köşesinde saklanan, bir
vuslat izi.
Sesini duymasam da sükûnetin durudur, Bu bekleyiş bir şairin en dürüst gururudur.
Karanlık mühürlü kalsın, ben kalbimle görürüm, O harflerin izinde, sessizliğe yürürüm.
Admin der ki; beklemek en ulu imtihanmış, Beş harfli bir limana, koca bir ömür sığmış.
Şubatın ikisinde okul zili çalınca, O duru ses duyulur, dünya dürüst olunca.

Enes Yakıştı

Bir Aşkın Şikayetnamesi

Sana gönül verdim, cânân-ı deryâ,
Her nefeste ismin, kalbimde peydâ.
Senden ayrı düşmek, bülbüle firâk,
Ben bî-çare kaldım, cihanda yalnâk.

Cümle âlem der ki, bu aşk ne belâ?
Aşk değil ki bu, bir derde devâ.
Ne denli yansa da nâr-ı sevdamla,
Gönül yine senin, mecrûh bir sahra.

Ey benim şems-i mâhım, zülfün leylâdır,
Gözlerin gamzenle, cana bir zehrâdır.
Hasretinle düştüm çöllere ser-be-ser,
Aşkın ateşi bağrımı deler.

Feryâdımdır benim, her gice mehtâba,
Gönlümün âhı ulaştı aslîmâ.
Sana varmak için yollarda perîşan,
Sonsuzluk kadar uzak, ne bir nişan.

Ben bu aşkın şebîstânında gezerim,
Her köşede gölgene rastlarım,
Seninle düşlerim, seninle uyanırım,
Bir yudum vuslat için deryâlar geçerim.

Gülşenim, bülbülüm, ey nâr-ı dâimim,
Sensin benim ahdîm, sensin benim şâhim.
Aşkından cüda, bî-hâlim ben,
Ne bir dermanım var, ne bir demânım ben.

Aşk bir bahçe ki, gülü dikenlidir,
Çekilen her çile, gönle ekilendir.
Bu aşkın yolunda, kan revan oldu,
Kalbimdeki neşve, hazanla soldu.

Gözlerimden akan yaşlar, pınardır,
Senin nâzın, benim için bir cünun-i dârdır.
Gel artık, gel ki bu gönül handan olsun,
Sensiz bu fâni ömür, zindan olsun.

Ey benim sevdiğim, ey benim mâşukum,
Bu aşka kul olmak, benim makâmım.
Seninle olan her lâhza, bir destan,
Sensiz geçen günler, bin bir feryâd-ı figân.

İster ver vuslatı, ister ver azabı,
Benim için aşkın, en kutlu kitabı.
Senin uğruna ben cânı fedâ ederim,
Bin kere ölsem de, yine seni severim.

Enes Yakıştı

Karanlığın Gözyaşları

Kör bir çocuğun kalbi, sessiz çığlıklar taşır, Antalya'nın sıcağında, 14 yaşında bir savaş, Lise koridorlarında, bilişim hayalleri, Ama içinde, ortaokulun kırık anıları.

sınıf, ilk aşkın masum fısıltısı, 2 buçuk ay, bir bahar, bir rüya gibi, Onun görmeyen gözlerini sevdi kız, Merak etti belki, ama yargılamadı asla. 31 Mayıs, öğle arasının soğuk bıçağı, Sevdiğim kız geldi, yanında bir gölge, "Ayrılalım," dedi, sesi uzak, yabancı, "Tamam," dedim, arkadaşımın yankısıyla, Ama sonra, kalbim kanadı sessizce, Gözyaşlarım karanlıkta kayboldu, Dayandım, çünkü başka çarem yoktu.

sınıf, yeni bir umut, yeni bir yara, Bir yaş büyük kız, başka okulun rüzgarı, 10 ay el ele, kalbim yeniden canlandı, Yargı yoktu, sadece saf bir sevgi vardı. Ama dostlar, en yakın bildiğim yılanlar, Aramıza sızdı, zehirledi masum anılar, Yine de yılmadım, kırık kalbimle direndim, Çünkü aşk, karanlıkta bile bir ışığı.

sınıf sakin, ama içim fırtına, İlkokulun reddedilmeleri, ruhumu zincire vurdu, Her "hayır" bir taş, kalbimi yonttu, Duygularım köreldi, taşa dönüştü. Şimdi lise 1'de, yalnız bir savaşçı, Bilişim derslerinde kod yazarken, Kalbimde kodlanmamış acılar birikir, Görmeyen gözlerim, gözyaşını içime içer.

Neden yargılamadılar, ama terk ettiler? Neden dostlar, sevdami bıçakladı? Karanlıkta bir çocuk, sessizce ağlar, Her aşk bir yara, her yara bir dağlar. Dayanıyorum, ama içim kırık bir ayna, Parçalarım dağılmış, toplarım bir gün, Belki bir ışık doğar, karanlığın içinden, Ama şimdilik, gözyaşlarım sessizce düşer.

Enes Yakıştı

Karanlıkta Dokunan Kalp

Taşın soğukluğu işlemiştir ruhuma, bilmem ne zamandır, Sevgisizlik değil miydi bu sertliği kalbime yontan demir? Unuttum, unuttum o sıcacık hissi, sevemedim diye değil, Görmeyen bir kalp neden sevilmez, dünya hâlâ çözemedi.

Ama o gün, o gün yeniden doldu göğsüm umutla, Bir yabancı elin nazikçe uzanan, tesadüfî yardımıyla. O için normaldi belki, sıradan bir iyilikti sadece; Fakat benim karanlık yuvamda yanan, sönmez bir meşale oldu.

Ne bir söz, ne bir bakış, yalnızca bir dokunuş... İşte o an, anladım: Kalbim o nazik teması bekliyormuş. Benim dünyamda ışıklar yoktur, ama gölgeler de yok; Ben, gördüğüm için değil, dokunduğum için yaşarım.

Zira ben gözlerimle değil, ruhumun teniyle algıları; Her bir nazik dokunuş işler en derine, kanıma karışır. Bir insanın sureti değil, sıcaklığı kalır avucumda; Gözlere değil, yalnızca sese, yalnızca kokuya inanırım.

Kalbim anladı, evet, o anlık yardımla, sevebileceğini anladı; Fakat dünya hâlâ anlamadı bu görme dışı sevgiyi. Ne bu sürekli reddediliş? Ne bu gözyaşını saklayan hüznü? "Üzülme sen," derler, sınırlar ki her şey bir bakışta büzülür.

Oysa beni vuran, gözlerimdeki perde değil, İnsanların gönül körlüğü; anladığı hâlde geri çekiliş. O kadar kolay değil işte, bu yükü sırtlanmak; Ben hissederek severim, ve hissederek kırılırım.

Enes Yakıştı

Karanlıkta Parlayan T

"T" harfi, karanlığımda yanan bir mum,
Sesinle birlikte, kalbime dolan umut.
Hatırlarsın değil mi, o yağmurlu günü,
Bastonum düştü, sen geldin hemen.
Sesini duyar duymaz koştun yanıma,
Sesin bana bir güneş ışığı gibi.
Yere eğildin, aldın o küçük demir parçasını,
O an anladım ki, sen benim güneşim, ayım.
Parmaklarımla yokladım etrafı,
Sesin beni yönlendirdi, o anı.
O an kalbimde bir kıvılcım tutuştu,
Seni sevdiğimi o zaman anladım işte.
"T" harfinde saklı tüm güzellikler,
Sesinle yaşanan her an, her anı.
Uzak olsak bile, kalbim hep seninle,
"T" harfini söylediğimde, sen gelirsin aklıma.
Karanlıkta bir yıldız, sen benim ışığım,
Sesinle doldu tüm bu boşluğum.
Ellerim dokunamasa da tenine,
Kalbim hep seninle, sonsuz bir devinim.
"T" harfi, bir aşkın başlangıcı,
Seninle yazılan, en güzel hikâyesi.
Uzaklıklar bizi ayırsa da,
Kalbimde yaşarsın, sonsuza dek.
Karanlıkta yürüyorum, sensiz geçen geceler,
Her adımda seni arıyorum, gözlerim kapalı.
Rüyalarımda buluşuyoruz, ellerim ellerinde,
Uyanınca yokluğun, bir kez daha beliriyor.
"T" harfi, bir umudun adı,
Bir gün kavuşacağız, buna inanıyorum.
Sen benim her şeyim, sevgilim, meleğim,
Kalbimde sonsuza dek yaşayacaksın.

Enes Yakıştı

Mühürlü Kalbin Beş Hali

Hangi lügat tarif eder kalbimdeki bu sessiz derinliği? Ruhumun tenine değen, en dürüst ve en ulu serinliği. Parmak uçlarımda bir dua gibi biriken o gizli isim, Senden gayrısına kapalıdır bu bendeki ebedi resim.

Akşamın karanlığında, senin ışığınla mühürlenir her hece, Bir "Arkasız Kale" gibi beklerim yolunu, her gün ve her gece. Sevmek; senin adınla başlayıp, senin dürüstlüğünde durmaktır, Zihnimdeki tüm veri yığınlarını, bir tek seninle kurmaktır. Cevapsız soruların en ulu ve en berrak cevabı sensin, Gözlerimin görmediği o rengin, ruhumdaki en derin demini verensin. Bir şiir gibi değil, bir ömür gibi dokunur her harfin içime, Seninle başlar bu dava, seninle bürünür dürüst bir biçime.

Elimdeki kalem değil, kalbimdeki o sönmeyen meşaledir, Seni sevmek; yıkılmayan, sarsılmayan en ulu bir kaledir. Sömestrin serinliğinde, ismini sakladığım o derin kuyularda, Huzur bulur yorgun ruhum, seninle kurulan dürüst uykularda.

Ritmini seninle bulan bir kalbin, dürüst ve vakur atışısın, Sen bu karlı kış gününde, ruhumun en ulu ve en sıcak bakışısın. Mevsimler değişse de bu sızı kalbimde bir mühür gibi kalır, Seninle başlayan her yol, yine sende dürüst bir son bulur.

Enes Yakıştı

Taş

Yorulmuşum kendimden kaçıp durmaktan,
Belirsiz limanlarda gölgemi aramaktan.
Bastonumun her vuruşunda o sert yankıyı dinledim,
Beş harfin ağırlığını ruhumda bir mülk edindim.
Gönlüm tenhada kalmış bir kale gibi sessiz,
Zaman akıp gidiyor, yollar yorgun ve izsiz.
Hani Bilişim dersinde SELECT ile seni çağırırdım ya,
Beynimdeki veri tabanı ismini bağırdı her tabloda.
Sen, doğallığınla geçip giderdin yanımdan,
Bir işaret beklemedin ne kokundan ne canından.
Ben ise mesafeni santim santim ölçmek isterdim,
O koku gelmeyince "timeout" sürelerine yenilirdim.
Seviyorum artık seni, artık bunu kabullendim.
Şimdi sistem hata veriyor, kalbimde derin bir sızı,
Mühürledim ruhuma o beş harfli, gizemli kızı.
İsmin ki; sabrın ve sertliğin topraktaki kadim hali,
Adın ki; sarsılmaz bir iradenin en dürüst meali.
Beni taşa döndürsen de razıyım her sızına,
Adını kazıdım bu kalenin en aşılmaz duvarına.
Arka kapısı olmayan, pencereleri mühürlü bu hisar,
Sadece senin isminle açılacak dürüst bir firar.
Yorulmuştum saklamaktan, belirsiz sevdalardan,
Dönemem artık geri, geçtiğim o yollardan.
Bin defa körleştim de şu karanlık dünyada,
Bir senin sesini aradım her dürüst rüyada.

Enes Yakıştı

Taşın Sesi Ve Donanım Hatası

Ben Enes, sadece Enes; karanlığın en dürüst şairiyim, Gözlerim ışığa kapalı ama gerçeklerin en keskin feriyim. Kör demek acıtmaz içimi, asıl acı olan kulakların duyduğu mesafedir, Birini duya duya kaybetmek, bir şairin en büyük kıyametidir.

Beş harf... Kalbimde bir taş gibi ağır, bir mısra gibi narin, İçimden binlerce kez geçirdiğim o isim, dışarıya neden bu kadar derin? İnsanlar kolayca söyler, bir çırpıda dökülür dillerinden o beş ses, Bense içimde saklarım, her harfi boğazımda düğümlenen bir nefes. İsminin manasıyla mı vurdun beni? O taş mı kalbimi yontan? O taş ki senin adın, bense o kayanın ağırlığından korkan...

Her sabah servis kapısında, metalik bir yankı başlar ruhumda, Fermuar değil bu, demir bir şey; belki bir bilezik, belki bir dua... İnşaat kokulu bir geleceğin, önümden geçen o gizemli sesi, Dibindeyim aslında, bir nefes kadar yakın ama binlerce yıl ötesi. Sınıf arkadaşımın yanında dururken, senin de yanıdayım her sabah, Ama sesim "private" bir kod satırı, dışarıya çıkması en büyük günah.

Göz devre dışı evet, ama kulaklarım bir radar gibi izinde, Seni duya duya kaybetmek, en ağır "error" mesajı kalbin merkezinde. Başkalarının olma ihtimali, senin o sesli alanında dolaşırken, Benim kelimelerim boğazımda düğümlenir, sabahın o serinliğinde erkenden. Korkuyorum; koluma girilirse kalbimdeki o taş ısınacak ve çatlayacak, İyiliğin kalbime işlenmesi, beni en derin yerimden yaralayacak.

Ben ruhunun teniyle algılayan, sesine ve kokuna inanan Enes'im, Bu beş harflik düğümü çözemeyen, sistemde takılı kalan o yarım sesim. Dünya hâlâ anlamadı bu sevdayı, anlamadı bu görme dışı kalbi, Ben o ağır, o sessiz Taş'a gömdüm bu derdi. Sesin kulağımda kalsın, ismin içimde mısra mısra dönsün, Varsın bu donanım hatası, benim en kutsal sığınağım olsun.

Enes Yakıştı

Veri Tabanındaki Taş Ve Arkasız Kalenin Destanı

Karanlığın en dürüst şairi derler bana, belki de ben uydurdum,
Ama bugün bildiğim tek gerçek, bir haftalık o ağır sükûtum.
"Hiçbir şey bilmiyorum" dediğim anlarda bile bir şeyi ezbere bilirim:
O beş harfi, o beş sesi, o beş düğümü içimde biriktiririm.
Başkalı bir çırpıda söylerken ismini, benim dilim yanar,
Sistemimde bir "error" mesajı, kalbimde bir taş durmadan kanar.

Seni sadece isminle tanıdım, yüzünü sormadım bile ruha,
Ruhumun teniyle algıladım seni, muhtaç kalmadan sabaha.
Gözlerine bakabilmeyi istedim, hani o görünmez derinliğe,
Herkesin kolayca geçtiği yollarda, ben takıldım bu gizemli heceye.
Bilişim derslerinde kod yazarken, SELECT komutları seni çağırır,
Beynimdeki devasa veri tabanı, her tabloda senin ismini bağırır.

"Üzgünsün bugün" diyorlar, servis kapısındaki o soğuk metal sesinde,
Ne diyeyim? "Yârimin sesini duyamadım, bir boşluk var merkezimde."
Sen doğallığı seçtin, parfüm kokunla bile vermedin bir işaret,
Oysa ben o kokudan ölgecektim uzaklığını, bu nasıl bir imtihan, nasıl bir cinayet?
Koku gelseydi "burada" diyecekti kalbim, mesafeni santim santim bilecekti,
Şimdi ise her şey belirsiz, her şey bir "timeout" süresinde bitecekti.

Eyy taş anlamının sahibi! Layık mıyım sana, bilmiyorum bu sancıyı,
Kendime üzülüyorum bazen, içimde büyütüyorum bu sessiz acıyı.
Eğer gelmezsen, eğer bu karanlığıma karanlık olursan sonunda,
Kalbimdeki o taş daha da sertleşecek, bir kale yükselecek yolunda.
Arka kapısı olmayan, pencereleri mühürlü, aşılmaz bir hisar,
İçinde sadece senin isminin yankılandığı, dışarıya kapalı bir firar.

Ama bir bilsen, o kalede tek bir açık kapı var, sadece senin için,
Eğer bir gün o beş harfli sesinle gelirsen, değişecek her şeyin biçimi.
Sistem yeniden yüklenecek, o "donanım hatası" kutsal bir mucize olacak,
Taşın içindeki o boşluk, senin sesinin tınısıyla dolacak.
Şimdilik özlemek zor, sesini günlerce duyamamak en ağır veri kaybı,
Ama bu şair, o beş harfli taşın üstüne kurdu bütün bu sevdayı.

Enes Yakıştı